

Angelique van Dongen

Trots op jou!

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Ik kan het niet geloven,’ riep Romy vol afschuw. ‘Jaren heb je me bedrogen en als klap op de vuurpijl hebben we ook nog eens duizenden euro’s schuld? Of in elk geval, jij hebt zoveel schulden.’

‘Wat van mij is, is van jou en andersom,’ blafte Max terug. ‘Dus als je de scheiding echt door wilt zetten dan draai jij er net zo goed voor op als ik.’

‘Reken maar dat ik de scheiding doorzet, al moet ik de rest van mijn leven droog brood eten,’ zei Romy ijzig kalm. Ze was klaar met zijn dreigementen als het over de scheiding ging. Ze had zich jaren voor de gek laten houden en wist dat er nu geen weg meer terug was. Scheiden was de enige optie die nog over was. Nooit zou ze met hem nog onder één dak willen leven na alles wat hij had gedaan.

Het was nu een week geleden dat ze Max betrapt had met een andere vrouw, in hun eigen bed nota bene. Romy was een week bij haar

vader, die geopereerd was aan zijn ogen. Toch ging het al snel beter met hem, waardoor ze na vijf dagen onverwacht terug naar huis kon gaan. Aangezien ze er vanuit ging dat Max op zijn werk was, had ze hem niet op de hoogte gebracht van haar vervroegde thuiskomst en zou ze hem die avond na zijn werk verrassen met een lekkere maaltijd. Ze verheugde zich erop om weer naar huis te gaan. Ze had een ontzettend lieve vader en stond altijd voor hem klaar, maar het allerliefste was ze thuis, bij Max en hun hond Timo. Timo was een Mechelse herder van vijf jaar en van jongs af aan bij hen in huis. Romy had sinds haar huwelijk met Max haar werk opgegeven. Hij vond het fijn als ze thuis was als hij uit zijn werk kwam en het eten klaar stond.

Romy had een baan waar ze het niet naar haar zin had, dus de keus om thuis te blijven was snel gemaakt. Ze trouwde met Max toen ze dertig was en inmiddels waren ze tien jaar verder. Het eerste jaar van haar huwelijk was geweldig. Ze vond het fijn om huisvrouw te zijn en haar eigen tijd in te delen, geen stress meer van een baan. Max verdiende genoeg voor hen beiden. Ze hadden graag kinderen gewild, maar

na vijf jaar was het er nog niet van gekomen. Romy had voorgesteld te laten onderzoeken waarom ze ongewild kinderloos bleven, maar dat had Max resoluut van tafel geveegd.

‘Wat een onzin. Het is ons gegeven of niet. Zo niet, dan zal er wel een bedoeling achter zitten. We moeten ons er maar bij neerleggen.’

Daarmee was wat hem betreft de kous af en werd er niet meer over gesproken. Romy probeerde nog aan te geven dat zij wel graag wilde weten waar het aan lag, misschien was het eenvoudig op te lossen. Maar Max ging nooit meer met haar in gesprek over dit onderwerp. In die tijd was Timo in huis gekomen. Ze kreeg hem van Max toen ze vijfendertig werd. Ze was op slag verliefd op het prachtige beest en investeerde veel in zijn opvoeding. Alle cursussen die ze kon volgen met Timo, volgde ze. En nu, vijf jaar later, ging ze nog steeds één keer per week met hem naar cursus. Om de boel scherp te houden, maar ook voor de contacten die ze daar had. Max keek nauwelijks naar Timo om en leek blij te zijn dat Romy niet meer over haar kinderwens begon. Na de eerste vijf jaar huwelijk veranderde er veel. Romy was steeds vaker alleen thuis. Max werkte veel over en als hij thuis was, was hij vaak chagrijnig of onge-

interesseerd. Ze gingen steeds meer hun eigen leven leiden. Romy wist dat het niet goed was, maar als ze erover begon kapte Max dat ook af.

‘Je hebt het toch niet slecht?’ riep hij dan. ‘Je hoeft niet te werken, kunt doen wat je wilt, wat wil je nou nog meer?’

‘Praten met jou, leuke dingen doen met jou, samen genieten,’ zei ze voorzichtig.

‘Klets niet zo. Die tijd hebben we gehad, ik ben blij dat ik na een dag werken rust heb hier in huis. Ik word ook een dagje ouder en heb vaak de energie niet meer om iets te ondernemen,’ gaf hij als antwoord.

Romy vond het belachelijk. Dan moest hij maar wat minder overwerken en tijd maken voor hun samen. Maar als ze dat zei kreeg ze een vernietigende blik toegeworpen en hield ze haar mond verder.

Haar vriendinnen maakten zich zorgen om haar. En als ze daarover begonnen barstte Romy vaak in huilen uit.

‘Je hebt toch zelf ook een keus?’ vroeg Olivia haar. ‘Dan ga je toch scheiden?’

‘Maar dat wil ik niet. Ondanks alles hou ik nog wel van Max en weet ik hoe lief hij ook kan zijn. En wat moet ik anders?’

‘Een eigen leven opbouwen. Weer gaan wer-

ken, weer gaan leven. Kom op, je bent pas veertig, het leven stopt hier niet,' probeerde Olivia op haar in te praten. Ze had Romy de laatste jaren zien veranderen in een grijze muis die behalve haar uitjes naar de hondenclub en met Olivia en Marije, nauwelijks iets ondernam. 'Ik ben er nog niet aan toe. Misschien ziet Max op een dag ook wel in dat dit zo niet kan. Bovendien heb ik de hoop op een kindje nog niet opgegeven,' antwoordde Romy steevast. Olivia en Marije gaven het op om er telkens over te beginnen. Romy zou het zelf in moeten zien, anders zou er niets veranderen. Tot vorige week dan.

Romy stak de sleutel in het slot en droeg haar grote weekendtas naar binnen. Ze zette die met een plof op de vloer van de hal en keek waar Timo was. Normaal gesproken was hij het ontvangstcomité en stond hij te popelen van ongeduld om zijn bazinnetje te begroeten met een natte lik over haar gezicht. Verbaasd keek Romy rond, maar ze kon hem niet vinden. Ze vroeg zich af of hij dan boven was. Ze liep de trap op en riep zijn naam.

'Timo, waar ben je?' riep ze. Normaal gesproken mocht Timo niet boven komen, maar als hij zijn kans zag dan pakte hij die. Max zal

vast wel vergeten zijn de deur dicht te doen, dacht ze nog. Ze deed de slaapkamerdeur open en schrok.

Daar lag Max met een verhit hoofd bovenop een blonde vrouw. Hij had haar niet eens gehoord.

‘Stoor ik?’ vroeg Romy rustig. Max draaide zich met een schok om en sprong uit het bed.

‘Romy, wat doe jij hier?’ riep hij verschrikt. ‘Ik woon hier toevallig.’

‘Maar je zou pas na het weekend thuiskomen.’

‘Ja dat klopt, maar ik ben er nu al. Gezellig hè?’ zei ze sarcastisch. Ze wist niet wat ze zag. De vrouw in bed trok het laken over zich heen.

‘Wie is dit?’ vroeg de vrouw aan Max. ‘Niemand.’

‘Ach jee, ze weet niet eens dat je getrouwd bent?’ vroeg Romy schamper. ‘Nou, ik wens je veel succes met uitleggen en al je leugens. Ik geef jullie tien minuten om uit mijn huis te komen.’

‘Jouw huis? Wie betaalt hier alles?’ gilte Max en stapte woedend op haar af.

‘Als jij één hand naar me uitsteekt, geef ik je aan. Nogmaals, tien minuten om weg te komen. En ik adviseer je zoveel mogelijk kleding

mee te nemen,' zei Romy zo kalm mogelijk. Ze draaide zich om en vertrok naar beneden. Ook daar was Timo niet. Met grote stappen liep ze weer terug naar de hal.

'Waar is Timo?' schreeuwde ze naar boven.

'In een pension. Je denkt toch niet dat ik dierenoppasser ben van zo'n bullebak?' riep Max terug.

Romy begon te huilen. Arme Timo was gewoon uit huis gezet omdat Max niet voor hem wilde zorgen. Wat een rotzak was hij toch. Ze wachtte tien minuten af en hoorde toen gestommel boven. Eerst kwam de vrouw de trap afgestormd, gevolgd door Max.

'Saskia, wacht. Ik kan het je uitleggen,' riep Max haar achterna. 'Mijn huwelijk stelt al jaren niets meer voor. Echt, het is alsof ik niet getrouwd ben, dat is niet gelogen.'

'O ja? Nou, slordig dat je dat vergeten bent te vertellen. Sorry, Max, maar ik hou niet van leugenaars. Zoek maar een andere idioot die daar in trapt,' zei ze en smiet de voordeur voor zijn neus dicht.

'Heb je nu je zin?' blafte Max tegen Romy. Ze keek hem verbouwereerd aan.

'Hoezo, jij bent toch degene die hier liegt en bedriegt? Hoe lang is dit al aan de gang?' wilde

ze weten.

‘Dit was eenmalig, echt waar. Kom op, doe niet zo flauw. We hebben al tijden geen seks meer, dan mag ik toch wel eens met iemand anders plezier hebben,’ probeerde hij.

‘Als dat jouw idee is over hoe je een huwelijk wilt, bekijk je het maar. Ga je Saskia achterna en maak er iets leuks van, ik wil je niet meer. In welk pension zit Timo?’

Max noemde de naam, trok zijn shirt en schoenen aan en ging achter Saskia aan.

Romy was te verbaasd om te beseffen wat er gebeurd was. Niet nadenken nu, Timo gaan halen en daarna mag je emoties toelaten, sprak ze zichzelf toe. Ze deed de deur achter zich dicht en reed naar het dierenpension. Gelukkig deden ze niet moeilijk dat ze Timo onverwachts kwam halen. Ze wilde afrekenen met haar pinpas. Haar hart klopte in haar keel toen ze zag staan dat haar saldo ontoereikend was. Hoe was dat nu weer mogelijk? ‘O jee, ik heb de verkeerde pas bij me,’ verzon Romy een smoes. ‘Mag ik het ook overmaken?’

‘Ja hoor, dat is geen probleem. We kennen uw man tenslotte, dus dat zal wel goed komen.’

Hoezo kenden ze haar man? Ze wilde het niet weten. Ze griste de rekening uit de hand van de

vrouw en nam Timo mee naar huis. Eenmaal thuis plofte ze op de bank met Timo naast haar. Hij legde zijn kop op haar schoot en keek haar met grote ogen aan. Romy begon te huilen. Wat was er in vredesnaam allemaal gebeurd?

Na die avond had Max haar talloze keren gebeld. Ze nam telkens niet op en luisterde ook haar voicemail niet af. Ze wilde tijd om na te denken over haar huwelijk van de afgelopen jaren. Natuurlijk wist ze dat het niet was wat ze er van gehoopt had, maar slecht hadden ze het niet. Toch had ze signalen op moeten vangen dat het contact tussen hen in de loop der jaren minder werd en dat ze steeds meer hun eigen leven gingen leiden. Maar om dan een minnares te nemen vond ze toch echt te ver gaan. Als ze er over nadacht deed het haar pijn, maar kwam ze ook tot de conclusie dat het meer pijn en verdriet was van iets wat eigenlijk nooit bestaan had tussen hen. Niet zozeer Max, maar het geheel van iemand liefhebben, iemands maatje zijn.

Ze had Olivia en Marije uitgenodigd bij haar thuis om te vertellen wat er gebeurd was. Die reageerden vreemd genoeg beiden niet verbaasd. Ze waren eerder opgelucht dat er ein-